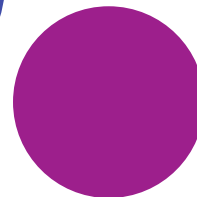
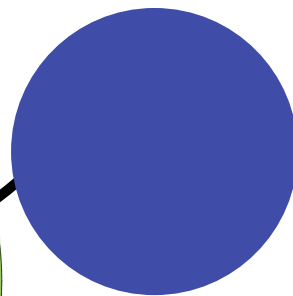

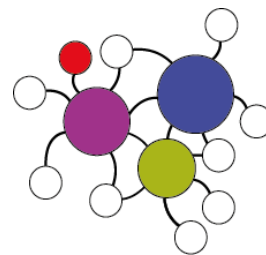
Korte Verhalen Club

Waar krijg je niet genoeg van

April 2024

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord

Groet allen,

Wat is genoeg?

En als je daar iets bij bedenkt, kan dat dan 'zonder eindpunt' zijn.

In deze bundel een aantal opmerkelijke verhalen, die elk weer een 'eigen' invalshoek kennen.

Ik vind het elke keer bijzonder om de bijdragen te lezen en bij een onderwerp als dit (waar krijg je niet genoeg van) kun je verzinnen dat het zal gaan om allerlei stoffelijk zaken. Toegegeven: er wordt 'ijs' genoemd, maar dat gebeurt meer in de kantlijn van die bijdrage.

Nee, het onderwerp heeft bij de deelnemers geleid tot bespiegelingen die meer op de belevingswereld betrekking hebben.

Mijn vader was ook in Indië en ik heb hem, ondanks het feit dat hij 90 is geworden, nooit écht leren kennen. Ik heb van hem geen brieven en verhalen, zoals Anneke beschrijft. Een bijzonder verhaal.

Walter geeft ook een inkijkje in zijn persoonlijke historie en snijdt de door leeftijd gestuurde 'fasering' aan, waar we allemaal mee te maken krijgen, met ons 'verleden' als rugzak.

Een aantal deelnemers noemt de natuur, het leven begrijpen, leren omgaan met tegenslagen, maar er zijn ook unieke ervaringen, zoals Hans er een beschrijft, of muziek, als onuitputtelijke bron van inspiratie en innerlijke rust.

Een lezenswaardig geheel!

Ronald Jelsma

Inhoud

Fred Steinkühler	5
Sandra Schaaper	6
Hans van de Langenberg	7
Ab Helsloot	11
Walter van Gelderen	13
Anneke Kettenes	15
Mieke Wijminga	20
S. de Kok	22
Bernadet Hengeveld	23

Weinig woorden
zijn voor mij
voldoende.

Niet genoeg

De 'Echtheid '
van het
Levende Leven,
te voelen,
te zien,
te begrijpen,
en
aan te pakken...

Nog steeds niet genoeg...

f r e d steinkühler

Waar ik niet genoeg van krijg

Hij keek om zich heen, genezen verklaard. Zijn lief had hem vol liefde omhelst en gekust en hij had alles wat hij zich wensen kon.

Hij kon weer om zich heen kijken en genieten van de natuur.

Die prachtige natuur waarop hij nooit uitgekeken raakte; iedere keer had de natuur andere 'verrassingen' voor hem in petto. Zoals het in de natuur kan gaan: grillig, was ook zijn leven niet altijd over rozen gegaan. Zijn lief en hij konden geen kinderen krijgen, hoe graag ze dat ook hadden gewild; ze hadden trajecten doorgelopen maar niets 'sloeg aan'. Toen kreeg hij die akelige kanker, toen hij zwaar ziek was was hij ergens dankbaar dat ze geen kinderen hadden. Zijn lief had het al moeilijk genoeg met hem en zou er na zijn overlijden niet alleen voor staan met de kinderen. Zij kon bij haar familie en vrienden altijd steun en aanspraak vinden. En zou opnieuw kunnen beginnen. Gelukkig is dat niet nodig, nu kunnen ze samen verder. Hoe moeilijk de tijd ook was die achter ze lag, ze hadden alles samen heel goed doorstaan, veel gepraat en waren nog meer naar elkaar toe gegroeid.

Net als in de natuur waardeer je iets moois extra, wanneer je ook de 'schaduwkanten' kent.

Toen bleek dat hij zou genezen hadden ze afgesproken dat ze daarna met z'n tweeën zouden gaan genieten: veel gaan wandelen en fietsen, mooie reizen maken en volop genieten van de natuur.

Ze waren het helemaal eens.

Waar zij nooit genoeg van zullen krijgen is hun gezondheid en de natuur.

Sandra Schaaper

O Méditerranée!

Zoveel mooie plekken in en aan die zee

Ik kan het moment nog levendig terughalen. We zaten door allerlei reisgidsen te bladeren, nadat we allebei een lijstje hadden gemaakt van reiservaringen en bestemmingen die nog ontdekt moesten worden. Vooral onze voorkeuren voor nabije bestemmingen kwamen sterk overeen, maar oei: het waren er veel. Het was net na de zomer van 2008 en we woonden in Breda.

We kenden elkaar een halfjaar en hadden pas één leuke vakantie samen beleefd op een van de vele Griekse eilanden. Plots zag ik Marion aarzelen. Ze was even weggeweest en kwam nu heel behoedzaam terug, met in haar handen een tijdschrift. Ik keek belangstellend naar wat ze in haar handen had en herkende het blad van de ANWB.

‘Ik denk dat het meer iets voor jou is, maar omdat we nu allebei nog zoveel plekken langs de Middellandse Zee willen bezoeken, kan ik je dit niet onthouden.’

Ze deed twee stappen naar voren en overhandigde mij de gids, die ze meteen opensloeg op de bedoelde bladzijde, doordat ze er haar vingers tussen had gehouden. Heel nieuwsgierig richtte ik mijn kijkers op de opengeslagen pagina's. Daar zag ik een foto van een gigantisch cruiseschip. ‘The Voyager of the Seas’, in 2008 de grootste plezierboot in zijn soort. Voordat de oceaandreus terug naar de Cariben zou varen, zou hij de komende maanden nog over de grote vijver tussen Europa, Afrika en Azië toeren.

Ze had de spijker op de kop geslagen. Ik liet verder alle reisgidsen voor het oud papier, wat ze vanaf dat moment ook waren geworden, en verdiepte me ogenblikkelijk in het grote artikel in het blad dat oorspronkelijk vooral voor automobilisten bedoeld was. Een half uur later wisten we het zeker: een cruise over het westelijke gedeelte van de Middellandse Zee verenigde binnen 8 dagen de mogelijkheden om de steden die we allebei graag eens wilden bezoeken te zien.

Nu restte alleen nog de keuze van een week die, behalve aangenaam qua weer, ook voor ons allebei ideaal zou zijn. Na het verzamelen van gegevens omtrent de te verwachten temperatuur, kozen we voor de tweede week van november. Zelfs zo ver in het naseizoen kon de gemiddelde temperatuur tussen Barcelona en Palermo nog gemiddeld 22 graden Celsius zijn.

Twee maanden later was het dan zover. Vanaf Eindhoven waren we naar Girona gevlogen en met de bus naar de Catalaanse hoofdstad gereden. Al gewend aan de Hollandse verkilling in het najaar, was het een verademing om opnieuw in zomerse sferen te vertoeven. Overwinteraars in Spanje zullen er alles wel van weten. Een paar uur later waren we op aanwijzing van Christophorus Columbus, op zijn hoge voetstuk, bij de afgelegen terminal aangekomen. Onze vakantie begon met de welkomstfoto op de loopplank van de drijvende stad, die het splinternieuwe schip werkelijk was.

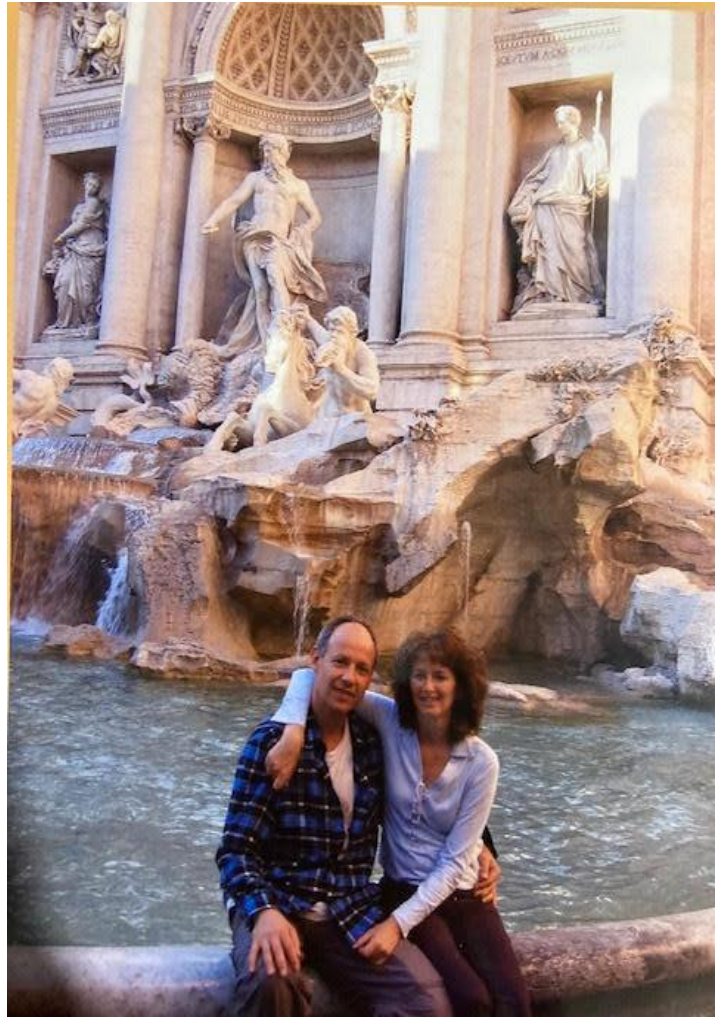

Eenmaal geïnstalleerd in onze 'state room' op de voorplecht, maar dan wel op de 9e etage, gingen we weldra de plezierschuit verkennen. Bij een heerlijke cocktail en te midden van muzikale klanken lazen we ook het dagelijkse informatieblaadje door. Nadat we het programma voor die dag hadden doorgenomen en ook de tafelzetting voor het diner ons enigszins bekend was, gaven we ons helemaal over voor het varen over de woelige baren. Om half negen, in één van de à la carte restaurants, ik meen dat het 'The Magic Flute' heette, naar Mozarts meesterwerk, waren we in gesprek met onze vaste tafelenoten voor een week. We keken door het glas aan bakboord uit op een verre kust in noordelijke richting, die langzaam en met ontelbare lichtjes naar links verschoof. We waren al onderweg naar Nice, waar we volgens het dagelijkse krantje vroeg in de morgen zouden aankomen. Zo zou het voorlopig elke dag gaan. Bekomend van de overdag opgedane indrukken, zouden we die ervaringen rondom deze chique opgemaakte ovale tafel uitwisselen tijdens het 4-gangen diner.

's Avonds laat wandelden we dan over de centrale straat op de 4e of 5e etage – dat heb ik niet meer exact paraat – en bezochten hier een café, daar een casino of deden een dansje in de nachtclub. Zelfs als je hevig je best zou doen om alles aan boord te ontdekken en ook bezoeken, zou je tenslotte de conclusie hebben moeten trekken dat het in een week volstrekt onmogelijk was.

Het bleek heel verleidelijk om al snel in een gemoedelijke routine te vervallen. Een mens heeft nu eenmaal zo z'n gewoonten en rituelen, maar een cruise doe je het beste als stel. Het vereist enige wederzijdse aanpassing, maar met voldoende 'joie de vivre' kan men al snel samen uit de voeten. Ik zal hier moeten toegeven dat de reis van mij wel een jaar had mogen duren.

Marion en ik genoten overdag van de uitstapjes in steeds andere steden of nog verder weg. Van Civitavecchia naar Rome en weer op tijd terug, bleek net zo verrukkelijk als stressvol te zijn geweest. Van Napels naar Pompeï was veel meer ontspannen. Palermo was de laatste stad die op deze reis werd aangedaan en daarna ging het in een vrijwel rechte lijn en in de versnelling terug naar Barcelona. Met één volle dag midden op zee, genoten wij van sport en wandelingen op het sportdek. Ik reed zelfs fanatiek rondjes op een skatebaan. Ook

was er meestal wel ergens 'levende muziek', draaide er een interessante of spannende film of kon je naar een internationale show op het kunstijs ergens onderin. In alle ingewanden van de oceaanreis was zo nu en dan wel iets gaande. Onlangs las ik van een Amerikaans stel dat had besloten voorlopig op een cruiseschip te gaan wonen. Ik kan me er alles bij voorstellen. Een week is absoluut te kort. Twee weken zouden nauwelijks hebben volstaan. Inderdaad: we konden er geen genoeg van krijgen.

Hans van de Langenberg

Voor muziek kunnen ze mij altijd wakker maken

Van muziek luisteren en muziek maken krijg ik nooit genoeg. Naast het feit dat je tegenwoordig veel muziek kan luisteren via YouTube, Spotify en vele andere media vind ik het nog altijd heerlijk om cd's te draaien uit mijn eigen collectie. Ik heb een grote verzameling van veel jazz en cabaret. Wat meer bescheiden is mijn collectie klassieke cd's.

Eigenlijk heb ik de hele dag wel jazzmuziek aanstaan. Mijn collectie heb ik geheel in mijn computer gearchiveerd zodat ik snel, via mijn Exelbestand, kan zoeken naar een bepaald liedje, artiest of cd-album. Het was een hele klus om alles in de computer te zetten, maar werkt voor mij uitstekend. Het is fijn te kunnen putten uit een bonte verzameling.

Mooie ballads gezongen door Frank Sinatra, Swingende jazz van de Spaanse zangeres/trompettist Andrea Motis, of het geweldige piano spel van Oscar Peterson met bassist Ray Brown en drummer Ed Tipgen, om er maar enkele te noemen. Ook heb ik veel cd's van Nederlandse jazzgiganten. Van drummer John Engels tot trompettist Loet van der Lee, en van vibrafonist Frits Landesbergen tot gitarist Tim Langedijk. Ballads, swingstukken of nummers met een Latin-sound.

Maar het mooiste vind ik om zelf te spelen in diverse formaties. Zo drum ik bij het Ruby+ kwartet, het JazzInDeeD kwintet, kwartet Amsteljazz en het kwintet JozzJazz. Verschillende bands, maar wel allemaal jazz gerelateerd.

Repereren met mijn muzikale vrienden is altijd gezellig, maar optreden voor publiek is nog leuker om te doen. Door de jaren heen heb ik met genoemde bandjes op jazzfestivals gespeeld zoals het Cool Jazz festival in Heerhugowaard, Meerjazzfestival in Hoofddorp, op privéfeesten, pianofestivals als Rondje piano Schagen, pianotour Medemblik, Pianowandeling Edam en Pianopromenade in Amstelveen.

Al enkele jaren verzorgt het Ruby+ kwartet, vaak met een gastsaxofonist, een concert in het Vredeskerkje in Bergen aan Zee.

Vredeskerkje Bergen aan Zee, 29 december 2023

We verzorgen dan geen kerstconcert, maar een concert na de kerst. Een mooi moment tussen de kerst en de jaarwisseling in.

Wat ook altijd leuk is om te doen: het maken van een set-lijst. Welke nummers gaan we spelen tijdens een optreden. Iedereen heeft zijn of haar inbreng. Graag spelen we nummers uit het Great American Songbook, bekende songs, zoals Fly me to the moon, Pennies from heaven, The girl from Ipanema en vele anderen.

Wat ik ook nog steeds doe én veel plezier aan beleef, is deelnemen aan jazzworkshops en masterclasses. Je ontmoet vaak mensen waar je nog nooit mee hebt gespeeld. Altijd weer spannend maar leuk om te doen.

Voor muziek kun je mij midden in de nacht wakker maken.

Ab Helsloot

Waar krijg ik nooit genoeg van?

Vandaag ontving ik een vriendelijke aanmaning van Carla Meliefste (KVC) om voor 11 april a.s. nog een bijdrage te leveren, met mijn antwoord(en) op de bovengenoemde vraag.

Ik heb gearzeld, wat zal ik schrijven? Blijf ik aan de oppervlakte of ga ik de diepte in? Het gaat in het kader van de Korte Verhalen Club. Een kort antwoord op de vraag is: "Ik krijg nooit genoeg van het leven!" Waar of niet waar, dit voldoet niet.

Dus nu maar echt op de vraag ingaan. Er is veel waar ik nooit genoeg van krijg. Ik dicht mijzelf toe dat ik een 'onverzadigbare karakterstructuur' heb, een soort van alibi om de koektrommel leeg te eten, een cd de hele dag opnieuw af te spelen, eindeloos computerspelletjes te doen, enz.

Een alibi lijkt dan op "zo ben ik nou eenmaal, ikzelf en jij, de ander, hebt daarmee maar te dealen!"

In deze visie op mateloosheid wordt om de hete brei gedraaid, het gaat om de vele vormen van verslaving. Op dit moment lees ik een boek van Gabor Maté: 'Hongerige geesten'.

Hij stelt in het boek dat er bijna evenveel verslavingen zijn als mensen. Maar ook dat veel daarvan niet per sé verslavingsgedrag met zich meebrengen. De kernwoorden van verslaving zijn o.a. dwang, verminderde controle over gedrag, terugval, hunkering.

Gabor Maté schrijft dat achter verslavingsgedrag lijden schuilt, nagenoeg altijd veroorzaakt door vroegere traumatische gebeurtenissen. Stoppen met gebruik van een middel of een gedraging is een belangrijke stap maar niet de belangrijkste. Dat is meer het zoeken en (weer) aangaan van dat lijden en de onderliggende trauma's zien te helen.

Wat hij schrijft is geen eenvoudige kost, het boek telt 447 pagina's. Na pakweg 10 pagina's leg ik het boek weg en probeer ik te begrijpen waar het over gaat en vooral: wat dat voor mij betekent.

In dit verhaal beschrijf ik kort twee voorbeelden daarvan. Jarenlang heb ik alcohol als vriend en vijand gekend. De vriend heb ik ontmaskerd, de vijand in de bek gekeken. In 2010 ben ik aangeschoven bij een AA-groep en sindsdien ben ik nuchter. De winst is evident.

Een ander voorbeeld is verslaving aan hardlopen. De eerdergenoemde kenmerken van verslaving dienden zich hoe langer hoe meer aan. De stap van prestatief naar recreatief lopen is op dit moment nog 'under construction'!

De, vaak kortstondige, roes die verslaving met zich meebrengt is te zien als een soort van vlucht voor de pijn van achterliggende trauma's.

Die trauma's opsporen is vaak lastig. Ik ben een 'oorlogskind'. Bij het begin van de oorlog was mijn moeder 5 maanden zwanger van mij. Wat heb ik in die tijd al meegekregen van wat er buiten gebeurde? En later als baby, peuter, kleuter?

Mijn vader moest als dwangarbeider naar Duitsland. Een van mijn latere vragen uit die periode was of er voor mij die aandacht was die ik nodig had als kind en die ik (onbewust) had gemist. Die pijn niet voortdurend te hoeven voelen zou een van de redenen geweest kunnen zijn voor mijn verslavingsgevoeligheid. Deze zoektocht gaat door, met Gabor Maté als inspirator.

Voor de geïnteresseerde lezer: Op YouTube vind je diverse documentaire- cq filmfragmenten van Gabor Maté, onder andere 'The wisdom of trauma'.

Walter van Gelderen

Waar krijg ik niet genoeg van?

Dat klinkt als onverzadigbare honger.
Honger naar...?

Ik zit met mijn rug tegen een muur op de grond en kijk om me heen.
Ook dit kamertje moet leeg geruimd worden.
Mamma is dood! Mijn hart is net zo koud als dit kamertje!
Ik weet niet waar ik moet beginnen.
Ik ben de huiskamer ontvlucht, waar mijn zus en haar kinderen en de door haar uitgenodigde (voor mij onbekende) vrienden de kasten leeghalen!

In dit slaapkamertje hangt nog steeds de door mijn moeder op maat gemaakte vitrage, op inmiddels bruin en broos geworden spiraaltjes.
Ik schuif de gordijntjes met moeite opzij, ze lijken wel vastgekleefd door de tijd, en ik kijk naar beneden.
Ik zie in gedachten weer het ooit zo nette achtertuintje van vroeger voor me, met de rijtjes sperziebonen en aardappels, en het door mijn vader zelfgebouwde kippenhok met de mooie bruine kippen.
Maar nu... nu ligt er een enorme berg troep in de verder kale tuin.
Veel van die door mijn moeder verzamelde spullen, van vliering tot keukenkast, zijn door mijn zus en de anderen naar buiten gekieperd op de stapel zeil en oude vloerbedekking.
Het voelt zo respectloos!
Boven op de berg zie ik een beker liggen!
Ik haal hem snel op, om te voorkomen dat er nog meer 'rommel' bovenop wordt gegooid.
Het is de voor mij zo bekende Delfts Blauwe beker!
Hij stond jaren in de doorgeefkast met veel verschillende lepeltjes en vorkjes.
En ja... er is een klein 'chipje' af, maar dat is voor mij geen reden zijn om hem naar de stort te brengen!
De beker verdwijnt in mijn tas!

Nu verder...

Op de wiebelige houten plank boven het opklapbed, staan nog wat prulletjes. Een houten hertje, een vaasje met vaal geworden gedroogde bloemetjes, een fotolijstje met verre familie, enz. De gordijntjes zijn al weg en ik zie de rails met de vastgeroeste rollertjes en ik weet weer hoe moeilijk ze altijd al heen en weer schoven. Eerst het boekenkastje maar eens leeg halen...

Ik ben blij

om te zien, dat een aantal boeken van mijn vader er door de tijd heen bewaard zijn gebleven.

Pappa was een lezer en een schrijver, en ik heb dat denk ik van hem geërfd . Ik zoek er een aantal uit en zie weer bevestigd dat we eigenlijk dezelfde interesses hadden.

Het lijkt wel of ze speciaal op mij daar in dat boekenkastje staan te wachten. Samen met alle fotoalbums worden ze in een 'bewaardoos' gedaan.

Ik schuif de kastdeurtjes van het ooit zo moderne / nu vintage , boekenkastje, open en doe nog een ontdekking.

Brieven...

Stápels brieven!

Brieven met paarse lintjes bij elkaar gehouden, uit de verkerings- en verlovingsjaren van mijn ouders uit 1936.

Spaarzame Rode Kruis-brieven uit de oorlogsjaren '40-'45.

Op die brieven een groot stempel CENSUUR en met uitgeknipte of doorgekraste woorden, zodat de vijand niet wist waar ze vandaan kwamen.

Luchtpostbrieven uit Nieuw Guinea uit de vijftiger jaren, met af en toe een gedroogde orchidee ertussen.

Ansichtkaarten, postbriefkaarten, krantenknipsels....

Een voor mij heel waardevol stuk 'leven in letters' ligt aan mijn voeten.

Ik stop alles snel in een paar plastic zakken en ik meld het niet, beneden!

Dit is mijn erfenis, een schat aan informatie over het leven van mijn ouders.

Waar kan ik niet genoeg van krijgen?

Een onverzadigbare honger naar meer weten en door te geven!

Ik kan er niet genoeg van krijgen om me meer een beeld te kunnen vormen van mijn vader. Hoe hij die hele oorlog overleefde en ik hem, als 5-jarige, voor het eerst leerde kennen.

Toen ik jong was, was alles zo vanzelfsprekend!

Er werd niet 'gevraagd naar' of 'gesproken over' en ik denk dat ik onbewust voelde dat het te pijnlijk was voor mijn ouders om, met name over al die jaren van afwezigheid in de oorlog, te vertellen!

Waar krijg ik nooit genoeg van?

Brieven inkijken/lezen.

Ik lees hoe mijn vader na 3 maanden in Nieuw Guinea al aan brief nr. 33 toe is.

Ik lees dat hij 2 dozen postpapier van 100 vel heeft meegenomen uit Holland.

Ik lees hoe hij de brieven bewaart die hij uit Holland krijgt.

Ik lees hoe hij leeft op dat marineschip.

Over patrouilles, over gevangen genomen Indonesiërs.

Ik lees over zingende Papoeaas in een 12 meter lange, 2 meter brede uit één boomstam gemaakte kano.

Ik lees hoe in een kampong de Nederlandse vlag netjes was verscheurd en er drie Papoeaas een rood/wit/blauw schaamlapje van hadden gemaakt.

Ik lees hoe hij naar een kampong ging, nog uit het stenen tijdperk, en dat wat hij daar te zien en te horen kreeg, zo luguber was, dat het met geen pen te beschrijven viel.

Ik lees hoe hij in zijn warme hut, zijn tuintje in Holland voor zich ziet, met het kippenhok, de omgespitte ren en het witgekalkte nachthok.

Ik lees hoe hij boskippen beschrijft (ongeveer net zo groot als onze kippen) die in het oerwoud een ei leggen zo groot als dat van een struisvogel en dan een uur bewusteloos liggen.

Ik lees hoe belangrijk hij die brieven vindt, en ze allemaal genummerd heeft.

Dit stapeltje luchtpostbrieven van 70 jaar oud, ze gaan weer door mijn handen.

Een stuk geschiedenis, een stuk levensbeschrijving.

Die stapels brieven... veel moet er nog gelezen worden.

Mijn vader was een trouwe en boeiende schrijver.

Ook dat schrijven heb ik dus van hem geërfd.

Wat ik lees, probeer ik in kaart te brengen en, stukje bij beetje, te verwerken in het schrijven van mijn verhalen en op die manier weer door te geven aan mijn kinderen en kleinkinderen.

En dáár kan ik niet genoeg van krijgen.

Anneke Kettenes

Waar ik nooit genoeg van kreeg...

Als klein meisje was ik verzot op vogels. Het liefst zou ik er eentje in een kooitje hebben en hem dan tam maken en als huisvriendje verwennen.

Ik zeurde om een parkiet of een kanarie.

Dat ging allemaal niet door omdat ik daar geen geld voor had maar... mijn vader bedacht een plan.

Hij vertelde me dat als ik zelf een vogel zou kunnen vangen, ik hem dan mocht houden en tam maken.

Maar hoe vang je een vogel en waar doe je dat?

Ook daar had hij een antwoord op.

“Ga naar de hertenkamp, neem wat zout in je jaszak mee en als je daar buiten het hek een mus op de grond zie trippelen dan sluip je er heen”.

“En dan?” vroeg ik nieuwsgierig.

“En heel voorzichtig strooi je wat zout op zijn staart. Als dat goed gelukt is vliegt hij niet meer weg, pak je hem op en neem je hem mee naar huis”.

Geheel overtuigd dat dit me zou lukken vulde ik onmiddellijk mijn jaszak met zout en ging ik op pad.

De mussen vlogen iedere keer weg als ik te dichtbij kwam, maar ik was zo zeker van mijn zaak dat ik het steeds weer opnieuw probeerde.

Zo ging ik heel wat woensdagmiddagen naar de hertenkamp.

“Blijven proberen, niet opgeven, wachten tot er geen andere mensen lopen, piepgeluidjes maken, vooral een mannetje uitkiezen, meer sluipen, van achteren benaderen”. Iedere week kreeg ik wel een nieuwe tip, maar het lukte me niet.

Op een dag kwam mijn vader met een kanariepietje in een kooitje thuis, dit vogeltje zong zó mooi en was zó lief.

Op de vraag of ik er blij mee was zei ik: "Ik ben volmaakt gelukkig".

Mieke Wijminga

Daar krijg ik geen genoeg van...

Een leuke uitdagende titel! Eerste reactie: IJS! Zo'n lekker Italiaans ijsje...

Maar dan kriebelt bij mij een tweede vraag: waar krijg ik dan wel genoeg van? Of spelen deze twee vragen door elkaar heen een rol? Ja! Als je postzegels gespaard hebt. In mijn kinderjaren was ik verwoed verzamelaarster. Bij ons thuis waren er meer... Hoe krijg ik ze, hoe ruil ik ze, hoe orden ik ze, hoe plak ik ze in een schrift, later in een boekje. Het boekje werd een boek, het boek een serie boeken en steekboeken.

In de kerk je afvragen: een brief aan de Romeinen... Hoe kom ik aan die postzegel... En maar tellen en in catalogussen kijken naar de waarde ervan. Maar nu: ik heb er genoeg van. Alles is bij deze in de aanbieding!

Maar terug naar de voorgestelde titel: waar krijg ik geen genoeg van? Een veelheid en veelsoortigheid! Bevestiging en waardering. Ik werd er mezelf door en als er één is die er nog behoefte aan heeft: ik! Nog steeds! Dus heb ik behoefte aan een JIJ. Ook aan een uitdagende en confronterende jij. En daar heb ik dan weer wijsheid voor nodig. Ook wijsheid van de dwaasheid, de dwaasheid van de wijze... En dat zijn er alvast 5 stuks...

Muziek, daar krijg ik ook geen genoeg van. Om mijn partijtje in het grote geheel te kunnen spelen... En daar heb ik dan weer de geestkracht voor nodig in mijn ouderdom, in een samenleving met veel tegenstellingen, apartheid en oorlogen.

Geduld wordt dan een volgende. Geduld met mezelf en al die anderen, waarmee we een geheel vormen in onze schepping/wereld/natuur....

Acht zaligheden al met al... en er zijn er nog veel meer...

Ik krijg daar geen genoeg van!

S. de Kok

Waar krijg ik niet genoeg van?

Als kind groeide ik op in Amsterdam. Op de schooltuintjes na kreeg ik weinig van de natuur mee.

Maar mijn ouders kwamen uit de Achterhoek en daardoor gingen we vaak in de zomervakanties bij oma of tantes en ooms logeren.

Op een dag, ik was een jaar of zeven, nam mijn vader me mee naar ome Frans, die had een boomgaard waar ik in mocht spelen. Nog steeds voel ik de verwondering en blijheid van die middag daar. Het was voor mij alsof ik in een sprookje terecht was gekomen.

Die appeltjes en peren die aan de boom hingen vond ik al heel bijzonder, en het rook er zo lekker. Maar het meest geweldige was het kleine beekje naast de boomgaard. Daar zag ik allerlei wonderlijke dieren. Zoals een beestje dat rondvlog met prachtige doorzichtige vleugels en lang slank lijfje met prachtige gekleurde strepen (libelle). Ik zag een spinnetje dat over het water liep (schrijvertje) en visjes! Ik was in wonderland terechtgekomen!

Die dag was de dag dat ik de natuur ontdekte en er onmiddellijk diep verliefd op raakte.

Later, toen ik een jaar of 11 was, verhuisden we naar een huis dat vlakbij een polder lag. En opnieuw ontdekte ik de natuur. De jonge eendjes, de prachtige plantjes met de meest mooie kleuren. Het intense geluksgevoel was er weer. De hele wereld verdween, alleen het groen, de geluiden van vogels en de enorme rust bestond nog.

Ook tijdens diverse cursussen werd mij gevraagd om een situatie in gedachten te nemen waar ik mij gelukkig had gevoeld. Frappant genoeg was dat niet een situatie met mensen, hoewel die momenten er zeker waren, maar altijd was het een moment in de natuur, zoals de duinen bij volle maan die versluierd werden door mist. Het leek een adembenemend sprookjesachtig maanlandschap.

Of een wandeling door de Bakkumse duinen rond een meertje, alle wilde planten stonden in bloei, het was avond, warm, stil en prachtig.

Of de avond op de Bakkumse camping, iedereen was al naar huis en de fazanten, eekhoorntjes, eenden, enz. namen hun plek weer in, en ik zat doodstil te genieten.

Of het bekijken van vogels met de verrekijker en je steeds opnieuw verbazen over de kleuren, de bouw, de fragiele pootjes... en beseffen wat voor wonderen de natuur levert.

Ik kan ook elke dag dezelfde route lopen en steeds is het nieuw. Dan bloeit er ineens weer iets, dan ontdek je een nieuw plantje, maar ook het besef dat de natuur er altijd is, is geruststellend en prachtig.

Kortom, het is steeds het verblijven in de natuur waar ik echt niet genoeg van kan krijgen.

Bernadet Hengeveld

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

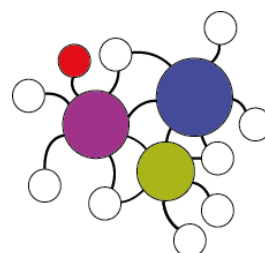
Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

*Algemeen Nut
Beogende Instelling*
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**